

Piret Raud

Sanna
ja
Salakütid

AUTORI ILLUSTRATSIOONID

 TÄNAPÄEV

Toimetanud Piret Klaus
Kujundanud Dan Mikkin
Disainer Villu Koskaru

Esmatrükk 2005. Teine trükk uues kujunduses.

© Piret Raud ja Tänapäev, 2017

ISBN 978-9949-85-196-6
Trükitud Tallinna Raamatutrükikojas

Sisukord

Sanna.....	7
Apelsinid	12
Haigus	17
Üllatusmuna	22
Vanaema juurde	27
Bussisõit.....	33
Päästeoperatsioon.....	38
Helikopter	43
Fred Tsepeliini tõeline pale	49
Laager	55
Tädi Bella lugu	60
Bissa põgenemine	65
Mobiiltelefon	70
Monti	74
Tädi Bella meelemuutus	78
Pealtkuuldud jutuajamine	83
Mammut	89
Ootamatu kohtumine.....	95

Bensiinjaamas	100
Sündmused teel.....	106
Motikamehed	111
Vanaema	117
Krokodill Keenia.....	122
Nõupidamine.....	127
Püünis	133
Ettevalmistused rongkäiguks.....	138
Rongkäik	143
Külavanem	149
Mis juhtus tädi Bellaga	154
Tädi Bella sisemine ilu.....	160
Kohvri matused.....	166
Aiapidu.....	171

Sanna

Sanna elas Aafrikas. Ta oli aafrika elevant. Ka Sanna ema ja isa olid aafrika elevantid, samuti Sanna vanaema, tädi ja kõik teised sugulased. Aafrika elevantid on hästi suurt kasvu ja neil on uhked võhad. Elevantilaste võhad küll veel eriti võimsad pole – need on õige tillukesed ja kasvavad suureks alles siis, kui laps vanemaks saab.

Sanna oligi elevantilaps. Täpsemalt elevantitüdruk. Sanna ootas kangesti aega, mil ka temal on pikad võhad. Nende külge saab siis igasuguseid iluvõrusid ja ketikesi riputada. Sanna emal rippus võha küljes hõbedane kett. See oli Sanna meelest vaimustavalt ilus.

Sanna oli oma vanemate ainus laps. Õdesid ja vendi tal polnud. Sanna perekond elas väikeses linnakorteris ja siia poleks rohkem elevanti mahtunud. Sanna siiski lootis, et ükskord sünnib talle väike vennakene – elevantibeebid on ju nii armsad ja vähemalt alguses ei võta nad ka kuigi palju ruumi.

Sanna kodu asus kõrge kivimaja kuuendal korrusel. Sinna sai sõita liftiga või ronida trepist. Elevantidele oli lifti kasutamine keelatud. Teised majaelanikud nimelt kartsid, et elevantiperekonna raskuse all võivad lifti kandvad trossid katki minna, ning siis poleks sellega enam mitte keegi sõita saanud. Isal ja emal ei olnud trepist kõndimise vastu midagi.

„See aitab meil heas vormis püsida,” ütles isa kõigile, kes elevantidele tüütu treppi mööda ronimise pärast kaasa tundsid. Sanna oleks küll tahtnud liftisõitu proovida, see paistis nii lõbus olevat.

Sanna isa töötas autopesulas ja pesi autosid. Autopesu käis niimoodi, et alguses seebitas Sanna isa auto üleni sisse ning seejärel nühkis seda tükk aega harjaga, kuni mustus igalt poolt lahti tuli. Kõige lõpuks imes ta oma londi vett täis, keeras selle nagu kummivooliku auto suunas ja lasi veel pahinal voolata. Ta kastis autot seni, kuni masin sai täiesti puhtaks.

Inimestele meeldis oma autosid Sanna isal pesta lasta. Eriti meeldis see turistidele, kes arvasid, et Sanna isa on väga eksootiline. Nad pildistasid teda tema töö juures ja filmisid videokaamerateaga.

Vahel puhastas Sanna isa ka autode sisemust. Selleks kasutas ta oma lonti tolmuimejana. Sanna isal oli tugev, hea võimsusega lont – niisugusega sai autoistmete polstri pealt ja vahelt kõige kangekaelsemadki tolmuimemad kätte. Tolmu imemist Sanna isa eriti ei armastanud, sest tolmu ajas teda aevastama.

Sanna ema töötas portselanipoes müüjana. Ehkki suur ja tüse, oli Sanna ema osav ning graatsiline. Vilunult ja

Sanna ema töötas portselanipoes müüjana.

vilkalt liikus ta uhkete portselanserviiside all lookas riiu-
lite vahel ringi, nobedalt pakkis läikivasse siidpaberisse
tasse, taldrikuid, suhkrutoose ja koorekanne. Mitte kunagi
polnud juhtunud, et too käbe elevandiproua oleks midagi
maha pillanud või ümber ajanud.

Õhtul, pärast poe sulgemist istus Sanna ema tagaruu-
mis ateljees ja maalis portselannõudele pilte. Tavaliselt
maalis ta lilli ja liblikaid. Need olid uhked ja värvilised.
Vahel harva tegi ta ka elevandimustriga taldrikuid – sel-
liseid, kus elevandid kõnnivad ringiratast mööda taldri-
kuserva. Elevanditaldrikud maalis Sanna ema erinevates
hallides toonides ja need olid väga maitsekad. Sannale
meeldis mõelda, et kõik need elevandid on tema sugulased.

Sanna vanemad olid terved päevad tööl ja jõudsid koju
alles hilja õhtul. Sanna emal oli sellepärast kurb meel, ta
oleks kangesti tahtnud Sannaga rohkem koos olla.

Et tütrele pärast koolitunde üksi kodus igavleda ei tuleks,
oli ema ta igasugustesse huvialaringidesse kirja pannud.
Nii olid esmaspäeviti Sannal balletitunnid ning teisi- ja
kolmapäevadel puutöötunnid. Neljapäevad olid karatepäe-
vad ja reeded Sanna lemmikpäevad, sest siis käis ta pasu-
naringis. Pasunaringis õppis Sanna oma londiga lähedat
muusikat tegema. Tal tuli mitu lugu juba päris hästi välja,
eriti meeldis Sannale „Aisakell, aisakell”.

Emal oleks tahtnud, et Sanna ka ratsutamist õpiks, aga
hipodroomil öeldi, et see ei tule kõne allagi, sest Sanna
on liiga raske ja hobused vajuksid temasuguse all lihtsalt
kõhuli. Sannale pakuti, et ta võiks ratsutamistundides osa-
leda kui hobune, aga ema meelest oli selline jutt solvav.

Sanna oleks ise hea meelega hobustega koos maneeži mööda ringi kapanud ja isegi hirnunud, ent kui ema oli kord juba pähe võtnud, et see poleks väärikas, siis tuli Sannal sellega leppida. Ja ega see Sannat eriti ei kurvastanud ka, tal oli ilma ratsutamisetagi tegemist küllalt.